

[Dr. Vernon Coleman - Satanské války byly zahájeny \(VIDEO + PŘEPIS\)](#)

- CZ24 News | 2. srpna 2020

Dr. Vernon Coleman hovoří o pozadí koronavirového hoaxu, o co jde světovládcům a kam celá tato věc směřuje, pokud se nepostavíme a nebudeme se bránit.

Když udělaly roušky povinné, navštívili jsme pár obchodů, a jaká to otřesná zkušenost. Samozřejmě jsme na sobě roušky neměli a s obchodníky jsme neměli žádný velký problém. Více problémů jsme zažili u svatouškovských a bohorovných zákazníkům, které nejspíše inspirovaly řeči o „zahanbujte bližního svého“ od Cressidy Dickové, vrchní policistky. Kdyby byli na kolech, bezpochyby by na sobě měli malé helmy s kamerami. Každopádně překvapivě poslouchali, když jsem jim vysvětloval fakta o virech a rouškách a komárech a pletivu. Příznávám, že pravidla jsem nikdy moc nedodržel. Je to něco genetického a nemohu si pomoci.

Ve škole jsem měl neustále potíže... ne za rvačky nebo něco takového, ale jen za odmítnutí dodržování pravidel. Dobrovolně jsem se přihlásil do školských kadetů, protože to bylo povinné. V pátky jsme museli nosit otřesné, svědivé hnědé uniformy a pochodovat na hřišti. Jeden pátek přšel, tak jsem si na uniformu dal nepromokavý plášť. Vrchní seržant na mě nemilosrdně křičel a přinutili mě sedět ve třídě a číst knihu. Byla to hodnotná lekce. Při jiné příležitosti jsme šli na test iniciativy.

Přijeli jsme do vesnice kilometry daleko od čehokoliv, dostali papír a měli odpovědět na 20 otázek. Zašel jsem do místního obchodu, koupil si sáček s něčím nezdravým, a dáma za kasou odpověděla všechny moje otázky na papíře. Pak jsem seděl v lese a pozoroval veverky. Byl jsem jediný, co všech 20 otázek zodpověděl správně. Seržant, který měl na starosti naši skupinu, se mě zeptal, proč moje odpovědi mají tak upravený, ženský pravopis. Řekl jsem mu pravdu.

Byl velmi naštvaný. Připomenul jsem mu, že to byl test iniciativy, ale dostal jsem další černý puntík a z kadetů mě vyhodili. Každý pátek jsem pak musel sedět ve třídě a číst knihu. V mojí škole věděli, jak žáky trestat. Na univerzitě mi řekli, že se musím přidat k Národnímu studentskému odboru.

Řekl jsem, že nechci. Nic jsem o tom odboru nevěděl, ale nechtěl jsem se přidat, protože mi řekli, že musím. Citoval jsem nějaký zákon o lidských právech, který jsem našel, a oni mi museli vyhovět. Způsobilo to chaos na několik měsíců. Když jsem měl svoji první práci v nemocnici, účetní mi řekla, že cena mého ubytování a stravy se odečte z mé první výplaty. Řekl jsem jí, že bych jim raději dal šek. Řekli mi, že to neudělají. Já řekl, že tedy půjdu domů. Museli přeuspořádat systém účetnictví.

Odstoupil jsem z každého klubu, v jakém jsem kdy byl, a z každé práce, jakou jsem kdy měl. Vždy ze zásady. Tohle vám neříkám z hanby nebo pýchy, ale jen abych vysvětlil, proč mi nevádí chodit v supermarketu v nesprávném směru, když tam na podlaze mají šipky. Podle mě jsem nikdy neprošel celním úřadem bez hádky. A ti dokážou být nepřijemní. Nemohu si pomoci. Nedávno jsme šli do obchodu a vyměnil jsem si pár slov téměř s každým, kterého jsem viděl. Jak jsem říkal, problémy nezpůsobovali zaměstnanci, až na dvě výjimky, kdy jim to bylo ukradené. „Kde máte roušku?“ se zeptala jedna prodejkyň.

Upřímně jsem odpověděl: „Nemám ji u sebe.“ I když podle mě jsem řekl, že mám neviditelnou roušku. Zeptala se: „Vy máte výjimku?“ Řekl jsem, že ano. Ptala se: „Jaký máte zdravotní problém?“ Řekl jsem, že její otázka je drzá, nepodstatná a vtíravá. Stíny Perry Masonové. „Chcete mě diskriminovat na základě mého handicapu?“ zdvořile jsem se zeptal. „Mám napsat astma?“ zeptala

se. „To je obvyklý důvod.“ Podle mě na svůj kus papíru napsala astma.

Jak se další prodejce ptal, proč nemám na sobě roušku, řekl jsem, že jsem vraždící psychopat, a že můj psychiatr mi řekl, že nošení roušky může vést k útoku. „Ale pokud na tom trváte, roušku si nasadím,“ řekl jsem líbezně. „Ne, ne, to není nezbytné,“ záhy prodejce odpověděl. Celkově to byli ostatní zákazníci, co se dožadovali vědět, kde máme roušku. Každou příležitost jsem využil k vysvětlení, proč roušky jsou zbytečné a nebezpečné, a proč naše vláda je nedůvěryhodná.

Moje jediná další zvláštní zkušenost se stala na chodníku u obchodu. Mladík se zeptal: „Chystáte se jít dovnitř?“ „Říkají, že jsou plní, a že musím počkat, až někdo vyjde,“ odpověděl jsem. „Proč?“ zeptal se mladík, ne úplně bezdůvodně. Řekl jsem mu: „Může za to podlaha. Je slabá a bojí se, že když na ní bude moc lidí, zhroutlí se a všichni spadnou do sklepa.“ Řekl: „Propána. To je otrěsné.“ Po chvíli se na mě usmál a řekl: „Jsem dost naivní, že?“ Řekl jsem mu, že mám starou sekačku na trávu, kterou bych mu levně prodal. „Je to starožitnost, nejspíše s hodnotou několika tisíc liber.“ „Dvakrát mě nedostanete,“ řekl ještě s větším úsměvem.

To vše je hloupé. Bylo depresivní, vidět tolik lidí, jak se dělají ještě hloupějšími tím, že nosí roušky. Viděl jsem jednoho mladíka, jak se s nasazenou rouškou snaží sníst kus koláče. Seděl venku u stolu, které dávají na chodníky. Strkal si kousky koláče kolem okrajů roušky. Viděli jsme ženu v roušce, která barevně ladila s její halenkou.

To mě deprimovalo. Nošení roušky jako módní doplněk je jako kdyby otroci nosili oblečení značky Dior a při tom sbírali bavlnu. Viděl jsem knihkupectví, které mělo ve dveřích stůl s nápisem: „Všichni zákazníci musí použít dezinfekci a mít na sobě roušku.“ V obchodě nebyli žádní zákazníci. Napadlo mě dát si do dlaní lepkavou dezinfekci a pak se v obchodě dotknout všech knih. Ale nemohl jsem dovnitř, protože jsem na sobě neměl svůj odznak hanby, indoktrinace a poslušnosti.

Knihkupectví, proboha! Někdo v malém obchodě dal na podlahu šipky, abychom věděli, jakým směrem jít. Přirozeně jsem šel nesprávným směrem. Žena s rouškou, která měla pár kilo navíc, měla mírný záchvat hysterie. Skočila do strany k regálu s čokoládou. Dnes člověk musí chodit pro zábavu tam, kam to jde. Nemáme slitování pro ty, kteří nás zradili.

Obchodní dům odmítal přijímat hotovost tištěnou národní bankou, tak jsem odešel bez nákupu a řekl asistentovi, aby řekl manažerovi, že jsem v tom domě za ty roky utratil tisíce liber, ale že je už nebudu podporovat, dokud nezačnou hotovost znovu přijímat. V supermarketu měli velký plakát, který mi říkal, abych byl místní hrdina tím, že nosím roušku. Chtělo se mi plakat... Být otrokem terorismu? To je hrdinství? Vážně? Říkáte terorismus? Moje osobní definice terorismu je: Politika zastrahování bez morálních zábran.

Pokud se nad tím na chvíli zamyslíte, podle mě si uvědomíte, že všichni jsme momentálně oběti terorismu, který organizují naše vlastní vlády, a za který platíme my sami. Naše vláda v Británii, která má sloužit lidem, nasazuje oddíl britské armády, za kterou platíme, aby potlačovala pravdu a debatu. Jak tohle může být legální, natož morálně obhajitelné? Naše životy jsou ovládány a detailně řízeny odborníky na válečné manipulativní techniky. Zákony, kterých se musíme řídit, nemají základ v realitě, a jsou tak nesmírně matoucí, že je nikdo nechápe.

To zmatení je samozřejmě záměrné. Ví se, že virus ovlivňuje křehké, nemocné a chronicky nemocné, ale podle zákona byli staří lidé uvězněni, i když mohli být naprosto zdraví, zatímco spousta křehkých a chronicky nemocných mohli chodit ven, pokud nechodili na piknik nebo bowling. Nutí nás do domácího vězení z žádného logického důvodu, na základě rozmaru vlády, a drží nás tam, dokud nás nepustí ven. A když můžeme ven, musíme udržovat rozestup, musíme chodit opatrně a vyhýbat se dírákům v chodníku, musíme nosit roušky, pokud jdeme do obchodu, banky či restaurace, ale ne, pokud

jdeme do kanceláře.

Měli bychom nosit roušky u sebe doma, ale pouze v přízemí, protože virus nemá rád výšky a nechce chodit nahoru. Pokud jdeme do obchodního domu, musíme mít roušky v přízemí a výtazích, ale ne v restauraci. Pokud je tam vyšší patro, tam roušky nosit nemusíme. V karavanu můžete zůstat, pokud je delší než 5,5 metrů, ale v autě mohou být současně jen dva lidé, a auto je dlouhé méně než 4,2 metrů. Plavci musí mít roušky, pokud se netopí, a lidé nesmí sdílet roušku, pokud nebyli manželé alespoň pět let.

Zaměstnanci v obchodech nemusí nosit roušky, ale zákazníci musí. Zaměstnanci v restauracích musí nosit roušky, ale zákazníci nemusí. Pokud si někdo vezme roušku do fast-foodu, musí si jídlo sníst venku, ale pokud vstoupí bez roušky, může si jídlo sníst u stolu. Nesmíme mluvit s přáteli, zpívat nebo dělat cokoli zábavného. Můžeme hrát tenis, kriket s jedním přítelem, pokud svůj míč dezinfikujeme ubrouskem po 30 sekund pokaždé, co s ním zahrajeme.

Pokud jsme profesionální sportovci, můžeme sportovat, dokud nás nikdo nesleduje. Do kostela můžeme chodit, pokud je otevřený, ale dokud máme roušku a udržujeme rozestupy, ale nebudou tam žádné veřejné mše a rozhodně žádné zpívání. Můžeme jít do hospody, dokud budeme sedět potichu, a pít si objednáme skrze svůj mobil, a budeme potichu sedět u stolu a svoje osobní detaily dáme osobě u dveří. Nemůžeme tam hrát kulečnick, šipky, kostky nebo se účastnit kvízů.

Nemůže tam být žádná živá hudba a k baru nemůžeme za žádných okolností nebo z žádného důvodu chodit. Od stolu můžeme odejít jen na záchod, a to jen poté, co byl záchod řádně vyčištěn a dezinfikován. Můžeme jít do kadeřnictví a na manikúru, ale nemocniční fyzioterapeutická oddělení jsou stále zavřená. Můžeme navštívit zubaře, pokud najdeme nějakého otevřeného, ale nemůžeme si nechat zaplombovat zuby, takže cokoli bolestivého je třeba odstranit.

Můžeme chodit do ulic a demonstrovat za nebo proti politicky přijímaným názorům, ale nemůžeme demonstrovat za nebo proti zákonům, které nám brání v tom, chodit do ulic a vycházet ze svých domovů. Zákony o udržování rozestupů a nošení roušek lze ignorovat, pokud protestujeme proti problémům, které byly podpořeny levicovými politiky, ale ne když protestujeme proti problémům, které byly podpořeny pravicovými politiky. Nemůžeme mít pikniky s přáteli nebo příbuznými, pokud jsou ty pikniky na pláži, v parku nebo na našich zahradách, ale můžeme jít sami ve svém vlastním domě, akorát si nemůžeme jít koupit jídlo, pokud nebudeme nosit roušku.

Můžeme běhat v parku, ale nemůžeme sedět na lavičce, pokud jsme unavení. Můžeme mít sex uvnitř s profesionální sexuální pracovníci, ale pokud máme sex se snoubenkou, musíme ho mít pod dekou na zahradě. Dokážete odhadnout, co z toho je skutečné, a co z toho jsem si vymyslel? Nejsem si jistý, jestli to dokážu. Nic už nedává žádný smysl. Neustále nás varují, že to bude horší, že koronavirus zmutuje, a jak zmutuje, bude mnohem nebezpečnější. Úplně nový virus přeskočí z prasat nebo netopýrů nebo z nějakého jiného bájného tvora, a ten virus zabije miliony, stovky milionů nebo možná miliardy lidí.

Ti, kteří virus měli, nemají na něj doživotní imunitu, a tak pravidelné očkování bude nezbytné. Chřipka během další zimy bude horší než obvykle. Říkají, že dojde k potopám... není pochyb, že jak budou potopy, budou i obří požáry. A tohle vše je naše chyba, protože stavíme příliš mnoho soch špatným lidem. Platíme své vlády a státní úředníky, aby nás terorizovali.

Oni a jejich přívrženci jsou všude v zajetí Satana. Náš svět je postavený na hlavu a je nemožné hádat, co přijde příště. Mezitím vy a já musíme nadále rozčilovat zrádce a kolaboranty. Je to válka a my jsme hnutí odporu. Prosím, dejte ty palce nahoru tomuto videu a napište svoje komentáře, pokud chcete. Z těchto videí nemám žádné peníze, protože nebyly zpeněženy. Pokud tohle video olajkujete

a necháte komentář, podle všeho to pomáhá při šíření. Děkuji, že jste sledovali starého muže v křesle a děkuji za vaši podporu. Prosím, sdílejte tohle video na sociálních sítích. Pokud byste video rádi přeložili, to by bylo skvělé.

Více a více lidí se probouzí a my tento boj vyhrájeme. Děkuji za sledování.

Překlad: David Formánek